

Som en karrusel

Af Thea Faldborg Liversage. 8.a., Toftevangskolen

Jeg er ikke pæn nok. Jeg er ikke sød nok. Jeg er ikke sjov nok. Jeg er bare ikke god nok. Jeg mærker en bølge af utilfredshed skylle igennem min krop, da jeg kigger i spejlet. Den sorte nederdel afslører, hvor tykke mine lår er. Blusen får mig til at se så stor ud, at jeg hurtigt hiver den af, kyler den gennem rummet og trækker i noget løsere. Ikke lige så festligt, men det får mig til at føle mig lidt bedre tilpas.

Da jeg går i gang med inspektionen af mit ansigt, ryger mit hjerte helt ned i fødderne. End ikke det tunge lag af make-up kan dække mine kedelige ansigtstræk, mine urenheder, mine fejl. Mit hår er kort og sjasket, går til lige under mine kraveben og danner en leverpostejsfarvet ramme om mit ansigt. Jeg ville ønske, jeg så bedre ud. Men der er ikke mere at gøre.

Jeg har knap nok sat mig ordentligt til rette i den sølvfarvede Audi, inden min bedste veninde omfavner mig. Jeg giver hende et hurtigt elevatorblik og mærker et stik af jalousi. Hendes sorte hår er trukket tilbage i en fletning, der ligger ned ad ryggen. Hun har en blå kjole på, der er som syet til hende. Ved siden af hende ligner jeg næsten klokkeren fra Notre Dame. Hendes mor, der er aftenens chauffør, hilser pænt, og sammen med sin datter komplimenterer hun mit udseende. De gør sig rent faktisk umage med at få det til at virke overbevisende. Men jeg ved godt, de ikke mener det. Alligevel opmuntrer deres forsøg mig en smule.

På parkeringspladsen mødes vi med nogen af de andre piger fra årgangen.

"Hvor ser du godt ud, skat!"

"Wow, hvor har du de sko fra?"

"Ej, er det Abercrombie?"

"Den klæder dig bare så godt!"

Alle de nødvendige udtryk for begejstring, beundring og misundelse bliver sluppet fri, inden vi træder ind ad døren til gymnasiets festsal, hvor serpentiner i rød, gul og lilla kun overgås af den kæmpemæssige discokugle, der hænger midt i loftet.

Et par enkelte af skolens elever har allerede overtaget dansegulvet, hvor skolens populæreste dulle står omgivet af sin sædvanlige klike. Hun har et krus øl i hånden og er iklædt noget, der minder om en natkjole.

Hvordan er jeg endt her?, tænker jeg. Jeg hører ikke til her.

Jeg står kejtet i en rundkreds med mine dansende venner og ved virkelig ikke, hvad jeg skal gøre af mig selv. De er alle så glade, så søde og sjove, populære, mens jeg –

ja, jeg er bare mig. Hende den kvabsede pige, ingen rigtig kan lide.

En hånd griber fat i min skulder, og jeg får øje på klassens to klovne. De støtter sig op ad hinanden og kigger småfjøllet på mig. "Høh, hva' så? Er man lidt mopset?" råber den ene, og begge drenge knækker sammen af grin. "Tag det her, så får du det bedre" siger den anden, mens han prøver at få vejret imellem sine latterudbrud.

Han rækker mig et lille glas med noget, der ligner appelsinjuice. Jeg tvivler stærkt på, det er det eneste, der er i. Jeg ryster på hovedet, men så mærker jeg pludselig mine veninders dømmende øjne, der borer sig ind i min nakke.

Jeg er i hvert fald ikke pæn, og det er der ikke så meget at gøre ved. Jeg er heller ikke super sød, men det kan jeg jo ikke gøre for. Sjov og spændende, det er jeg heller ikke, men det har jeg måske chancen for at rette op på nu, tænker jeg. Hurtigt har min hånd taget imod glasset, og appelsinjuicen er på vej ned i mit svælg.

"Hvor meget har du fået at drikke?" spørger et par sorthårede tvillinger mig.

Jeg står midt på dansegulvet, syngende, dansende, morende mig. Alle negative tanker er sendt langt, langt bort.

"Det ved jeg sgu ikke" griner jeg, og læner mig klodset op ad den ene sorthårede pige, hvis tvilling pludselig er forsvundet. Jeg begynder at danse med hende og hendes tvilling, som er vendt tilbage i løbet af et splitsekund, men de skubber mig væk, går, og mumler noget uforståeligt. Jeg danser hen til de andre populære på skolen og tager imod endnu et glas. Der hersker ingen tvivl; dette er mit livs bedste aften. Alle elsker pludselig den sjove, glade mig, der ikke er bange for at råbe og skribe og tiltrække sig opmærksomhed. Noget, jeg ved, jeg aldrig ville turde gøre i ædru tilstand.

Jeg ved ikke hvor mange timer, jeg har danset, eller hvor længe siden det er, jeg tog det første shot. Men det er som om eleverne flyder sammen, som om gulvet bevæger sig, som om verden er blevet forvandlet til en karrusel.

"Hallo?" lyder en stemme. "Hallo? Skal jeg ringe til din mor?"

Mit hoved er som en betonklods. Det er mørkt, hvor jeg er, men en ukendt lyskilde bliver stærkere og stærkere.

"Hvordan har du det? Er du okay?"

Jeg åbner langsomt øjnene, og lyset borer sig ind i mine trætte øjne. Min veninde sidder lænet ind over mig, så hendes sorte, løse hårs spidser kilder mig i ansigtet.

"Hallo, er du okay? Hvordan har du det?" spørger hun mig og rusker let i mig.

Jeg prøver at forklare, at jeg har det ad helvedes til, at jeg har det som om, jeg skal kaste op, at jeg bare vil hjem og sove. Men der kommer ingen ord ud.

"Svar mig nu, er du okay?"

Udover kvalmen og den dundrende hovedpine har jeg det vel egentlig meget okay.

Men hvad lavede jeg egentlig i går aftes? Hvad gik der dog af mig? Hvorfor troede jeg, at det at drikke mig stangstiv kunne hjælpe?